

Postanowienie

Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego we Wrocławiu

z dnia 3 lutego 2014 r.

II SAB/Wr 109/13

UZASADNIENIE

Skład orzekający

Sentencja

Wojewódzki Sąd Administracyjny we Wrocławiu po rozpoznaniu w Wydziale II w dniu 3 lutego 2014 r. na posiedzeniu niejawnym wniosku T. K. o przyznanie prawa pomocy w zakresie całkowitym w sprawie ze skargi T. K. w przedmiocie wznowienia postępowania zakończonego prawomocnym postanowieniem Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego we Wrocławiu z dnia 31 sierpnia 2004 r., sygn. akt II SAB/Wr 20/04 postanawia: przyznać wnioskodawcy prawo pomocy w zakresie całkowitym, obejmującym zwolnienie od kosztów sądowych i ustanowienie radcy prawnego.

Uzasadnienie faktyczne

T. K. złożył do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego we Wrocławiu skargę o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym postanowieniem Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego we Wrocławiu z dnia 31 sierpnia 2004 r., sygn. akt II SAB/Wr 20/04, wnosząc jednocześnie o przyznanie prawa pomocy w zakresie całkowitym. W skardze wnioskodawca zaznaczył, że pełnomocnikiem z urzędu powinien być wyznaczony radca prawny K. S. z W.

We wniosku o przyznanie prawa pomocy T. K. oświadczył, że jest bezrobotny "wskutek okupacyjnego żydowskiego sądowego zakazu pracy", ponieważ ma sądowy zakaz prowadzenia działalności gospodarczej. Dodał, że miesięcznie na wyżywienie wydaje ok. 300 zł, na leki 30 zł, na energię elektryczną 27 zł, na opał 70 zł, a na "walkę z chamami i zdrajcami Narodu Polskiego" 1000 zł. Wnioskodawca podał, że nie dysponuje majątkiem nieruchomym, ani żadnymi przedmiotami wartościowymi, a mieszka w lokalu

komunalnym. Wnioskodawca dodał, że miesięcznie otrzymuje 331 zł z pomocy społecznej, a także korzysta z pomocy rodziny i przyjaciół.

Postanowieniem z dnia 10 października 2013 r. referendarz sądowy w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym we Wrocławiu przyznał T. K. prawo pomocy w części dotyczącej zwolnienia od kosztów sądowych oraz odmówił przyznania prawa pomocy w pozostałym zakresie. Nie godząc się z tym rozstrzygnięciem wnioskodawca złożył skutecznie sprzeciw, w wyniku czego postanowienie referendarza utraciło moc.

W odpowiedzi na wezwanie sądu o dodatkowe dane i dokumenty potrzebne do rozpoznania wniosku, T. K. w piśmie z dnia 20 stycznia 2014 r. oświadczył, że od 2010 r. nie składa zeznań podatkowych. Dalej podał, że gospodarstwo domowe prowadzi sam, a rodzina i przyjaciele, którzy udzielają mu niematerialnej pomocy w sprawach życiowych, nie są w stanie pomóc mu w pokryciu wpisu sądowego od skargi. W piśmie zawarto również wulgarne zwroty i antysemickie uwagi.

Uzasadnienie prawne

Wojewódzki Sąd Administracyjny we Wrocławiu zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 243 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2012 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2012 r. poz. 270 z późn. zm.; dalej: p.p.s.a.), prawo pomocy może być przyznane stronie na jej wniosek złożony przed wszczęciem postępowania lub w toku postępowania. Stosownie do art. 246 § 1 p.p.s.a. przyznanie prawa pomocy osobie fizycznej następuje: 1) w zakresie całkowitym - gdy osoba ta wykaże, że nie jest w stanie ponieść jakichkolwiek kosztów postępowania; 2) w zakresie częściowym - gdy wykaże, że nie jest w stanie ponieść pełnych kosztów postępowania, bez uszczerbku utrzymania koniecznego dla siebie i rodziny. Prawo pomocy w zakresie częściowym obejmuje zwolnienie tylko od opłat sądowych w całości lub w części albo tylko od wydatków albo od opłat sądowych i wydatków lub obejmuje tylko ustanowienie adwokata, radcy prawnego, doradcy podatkowego lub rzecznika patentowego (art. 245 § 3 p.p.s.a.). W myśl art. 252 § 1 p.p.s.a. wniosek o przyznanie prawa pomocy powinien zawierać oświadczenie strony obejmujące dokładne dane o stanie majątkowym i dochodach, a jeżeli wniosek składa osoba fizyczna, ponadto dokładne dane o stanie rodzinnym oraz oświadczenie strony o niezatrudnieniu lub niepozostawianiu w innym stosunku prawnym z adwokatem, radcą prawnym, doradcą podatkowym lub rzecznikiem patentowym.

W rozpoznawanej sprawie sąd ocenił, że sytuacja finansowa T. K. nie pozwala mu na pokrycie kosztów postępowania sądowego. Wskazywane przez niego dochody są na niskim poziomie, a z treści pism skarżącego wynika, że nie jest on w stanie pozyskać środków na opłacenie kosztów sądowych w niniejszej sprawie. W tym stanie rzeczy sąd przyjął, że nie jest możliwe pokrycie przez wnioskodawcę pełnych kosztów postępowania bez uszczerbku utrzymania koniecznego dla siebie i rodziny. Powyższe uzasadnia przyznanie T. K. prawa pomocy w zakresie zwolnienia od kosztów sądowych w całości.

Natomiast odnosząc się do wniosku skarżącego o ustanowienie dla niego pełnomocnika z urzędu sąd przyjął, że udzielenie stronie prawa pomocy w postępowaniu przed sądem administracyjnym jest formą jej dofinansowania z budżetu państwa i przez to powinno się sprowadzać do przypadków, w których zdobycie przez stronę środków na sfinansowanie udziału w postępowaniu sądowym jest oczywiście, obiektywnie niemożliwe. Skoro więc sytuacja materialna wnioskodawcy uzasadnia zwolnienie go z kosztów sądowych w całości z powodu ubóstwa, to okoliczność ta uzasadnia również przyznanie mu prawa pomocy w zakresie ustanowienia radcy prawnego, albowiem wnioskodawca nie byłby w stanie pokryć kosztów wynagrodzenia takiego pełnomocnika z wyboru. Badając zasadność wniosku w omawianym zakresie, sąd uwzględnił również zdolność strony do samodzielnego prowadzenia sporu sądowego, tak by prawo strony do sądu z art. 45 ust. 1 Konstytucji RP, w tym postulat wyjaśnienia sprawy, zostało urzeczywistnione. Sąd oceniając tę zdolność zauważył, że pisma procesowe skarżący sporządza samodzielnie, jednak zawierają one również antysemickie i wulgarne zwroty, które nie dość, że nie licują z powagą sądu, to nie dążą do rozpoznania sprawy, ale wręcz mogłyby wywierać negatywny wpływ na przebieg postępowania i jego sprawność. Okoliczności tego rodzaju również powodują, że przyznanie wnioskodawcy profesjonalnego pełnomocnika okazało się celowe.

Jeśli zaś chodzi o wyznaczenie konkretnego radcy prawnego, którego wskazał wnioskodawca, należy wyjaśnić, że w myśl art. 244 § 3 p.p.s.a. jeżeli strona we wniosku wskazała radcę prawnego, właściwa rada okręgowej izby radców prawnych w miarę możliwości i w porozumieniu ze wskazanym radcą prawnym wyznaczy radcę prawnego wskazanego przez stronę.

Biorąc pod uwagę powyższe, Wojewódzki Sąd Administracyjny we Wrocławiu działając na podstawie art. 246 § 1 pkt 1 i art. 260 p.p.s.a., orzekł jak w sentencji postanowienia.